

A tóból kiolvasott sárkányok

Ott hevert a kondás egy vögybe'. Delelt. A disznó mind feküdt, meg a kondásgyerek is lefeküdt egy fa alá. Eccer csak odament hozzá egy ember, oszt mondja neki, hogy:

– No fiam, elgyönné'-e velem?!

– Hát nem mehetek a disznótó'! – aszongya.

– Ne félj semmit, csak gyere, mikorra visszagyössz, a disznó itt fog feküdni!

Hát annyira rávette a gyereket, hogy ráadta a fejit. De ő baraboncás vót, baraboncás könyvet hajtott és két csikót kiolvasott abbó' a könyvbó'. Olyan tóparton delelt a disznó, hát abbó' a tóbó' gyött ki a két csikó. No, akkor a kondásgyerek ráhajította magát az egyikre, meg ő is a másikra, oszt vitték őket.

– Jaj! – aszongya a kondásgyerek. – A sapkám elveszett! Leesett rólam, oszt elvitte a szél!

– Ne töröggy véle! – aszongya. – Haggyad, mellessz, nyugodtan legyé'! Csak fogjad őket! – mer' vitette őket valahova a kondásgyerekkel.

De hogy hova vitte, hova nem, azt nem tudom, csak annyit, hogy a gyerek fogta a kantárszárat, oszt vitte őket a levegőbe'. Szépségesen, mikor má' visszagyött, ő csak azt vette észre, hogy lent van a földön, a sapkája is mevvan, a disznó fekszik mind, meg se' mozdút egy se'. És aszondták azok a valahai öregek, hogy ha a baraboncás azt a két csikót onnan ki nem olvassa és a kondásgyerekkel el nem vitetyi, ezt a határt előntyi a víz, meg tönkremegy minden, olyan fertelmes ítélet lesz. Mer'az nem csikó vót, ha' sárkány, és ezt a nagy ítéletet a sárkány csinálja. És a baraboncás má' azt tudta, hogy az ott van, mer' önekik illyeneket tudnyi kell.